

N°. 14. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

5te Møde.

Lovsdagen d. 19. Maars.

(Forts.)

J. G. Larsen (fortsat): Derimod er der det vigtigere Spørgsmaal, om der, skøndt der ved Budskabets Affattelse ikke forelaa nogen Nødvendighed for deri at indføre den omhandlede Passus, dog ikke senere er opstaaet en Nødvendighed til at antage denne Passus, saafremt man vil have Sagen ordnet. Det er vist nok, at Sagen ved den Fremgangsmaade, som Ministeriet ulykkeligviis har fulgt, muligen kan være bragt i en saadan Stilling, og det var derom, man nærmest skulde faae Kundskab af de Brudstykker af diplomatiske Noter, som den ærede Premierminister har fremlagt til Forsamlingens Eftersyn (Hør!). Men jeg troer, at der i disse Noter ikke findes det Allermindste, som kan godtgjøre, at en saadan Nødvendighed virkelig foreligger; de fleste ere kun Brudstykker af Beretninger fra vore egne Gesandter i Udlandet om Dtringer, de ville have hørt af vedkommende fremmede Ministre. Hvad man kan see deraf, er uidentviis, at vore Diplomater ikke have været inde i Sagen (Hør! Hør!). Det fremgaaer, som det forekommer mig, ganske tydeligt, at de ikke have havt noget Begreb om det, hvorm Diskantsen dreier sig (Hør! Hør!), men at de have troet, at den dreiede sig om en Antagelse af selve Londontractaten, og slet ikke tænkt sig, at der kunde være Spørgsmaal om nogen Uoverensstemmelse mellem Tractaten og det kongelige Budskab, saaledes som dette er skrevet af Ministeriet; saa at de have troet, at man vilde modsætte sig at antage, hvad der var bestemt ved Londontractaten, isædedesfor, at det kun er det af Ministeriet vedfæede Tillæg, som man ikke er enig om. Der er fremdeles et

Par Brudstykker af Noter fra vedkommende Ministre til deres herværende Gesandter; men de omtale Sagen ganske i Almindelighed, og synes ogsaa at vise, at man har verseret i den Forestilling, at man nægtebe her at antage, hvad der virkelig maatte erkendes for at være vedtaget ved Londontractaten. Saalange der altsaa ikke er skeet noget Forsøg paa at oplyse Vedkommende om den Wildfarelse, hvori de synes at svæve, og ikke er forsøgt paa, hvad der kan udrettes ved nærmere Forhandlinger med dem, om saadanne skulde anses nødvendige, saalange troer jeg ikke der kan være Tale om nogen Nødvendighed til at gaae ind paa en Forholdsregel, der forekommer mig og mange Andre at kunne blive fordærvelig og faretruende for vort Fædreland (Stærk Bravo, Hysen).

Formanden: Jeg maa anmode Tilhørerne om at forholde sig rolige og tause; saaledes byder Forretningsordenen.

Finantsministeren: Det har ikke været min Hensigt at deeltage i Diskussionen om nærværende Sag, og jeg skulde heller ikke have veget fra denne Hensigt, saalidet som jeg overhovedet skulde have taget Ordet, naar der ikke var et Punkt i den sidste ærede Talers Foredrag, som angaaer noget Factisk, Noget, hvorm jeg troer at være istand til at kunne meddele en Oplysning, som maaskee turde være ikke ganske uden Betydning. Jeg skal forøvrigt overlade til den ærede Premierminister paa et senere Stadium af Sagen at imødegaae den sidste ærede Talers Foredrag; det er en Selvfølge, at det først kan være muligt, naar de forskjellige Actstykker og Undersøgelser ere giennemgaaede, som i denne Henseende kunne komme i Betragtning. Det Punkt, hvorm jeg alene skal ytre mig, er følgende. Det er af den ærede Rigsdagsmand forudsat, at paa Sagens tidligere Sta-